

Verica!!

Brez besede se je obrnila in zbežala na lahni nožicah. Ves upehan sem jo dočel daleč v polju.

„Koga ste pokopali?“

Kamen mi je zadel srce — —

JANKO SAMEC:

POGOVOR V NOČI.

Pozna ura... Ali ti nocoj iz groba
k meni si prišla, o hčerka moja?
Ali samo tvoja je podoba,
ki ne da v teh urah mi pokoja?

Ah, saj res! to tvoje so ročice;
jaz ves slep pa več jih ne poznam...
Glej, kako sem se postaral v lice
zdaj, odkar živim na svetu sam! —

O, še bliže k meni se nakloni!
Da, tako... Otrok, saj res živiš! —
Še glavó v naročje mi nasloni,
da spet v njem mi kot enkrat zaspiš.

Spavaj tiho, spavaj, hčerka moja,
da vse dolge dneve in noči
moja duša, polna nepokoja,
nad teboj vsa srečna mi zaspi...

Niste nikdar pesnik